

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4231/2567

พนักงานอัยการจังหวัดสตูล โจทก์ นาย ป. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยพุดจาหาเรื่องกับผู้เสียหายและพวกก่อนเกิดเหตุ กรณีมีใช้จำเลยฟันผู้เสียหายเพราะเกิดโทสะเฉพาะหน้า หากแต่เป็นกรณีที่เกิดโทสะและออกจากบ้านที่เกิดเหตุแล้ว จำเลยจึงเกิดความคิดไปเอาอาวุธมีดดาบเพื่อมาฟันผู้เสียหายภายหลังห่างกันเป็นเวลาประมาณ 4 ชั่วโมง จำเลยต้องคิดไตร่ตรองตัดสินใจอย่างหนักในการตกลงใจกระทำความผิด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 91, 289, 371 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยขอแก้ไขคำให้การเป็นให้การรับสารภาพฐานพยายามฆ่าผู้อื่น แต่ปฏิเสธว่ามีได้กระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะ และให้การปฏิเสธฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80, 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกตลอดชีวิต ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท คำให้การในชั้นสอบสวนและทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร คงปรับ 666.66 บาท รวมจำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 666.66 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 จำคุก 12 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 8 ปี ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในส่วนนี้รับฟังเป็นยุติว่า ในวันที่ 3 พฤษภาคม 2563 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา จำเลยมานั่งพูดคุยกับผู้เสียหาย นายวุฒิ และพวกที่บ้านที่เกิดเหตุของนายวุฒิ จำเลยกับผู้เสียหายพุดจากระทบกระทั่งกัน จำเลยพุดคุยอยู่ประมาณ 10 นาที แล้วกลับออกไป ต่อมาวันที่ 4 พฤษภาคม 2563 เวลาประมาณ 2 นาฬิกา จึงหวนกลับมาและจำเลยใช้มีดดาบเป็นอาวุธฟันผู้เสียหาย 1 ครั้ง มีบาดแผลขอบเรียบบริเวณใบหน้า ใบหูซ้ายถึงลำคอคอความยาวประมาณ 20 เซนติเมตร เป็นเหตุให้

ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส ตามภาพถ่ายที่เกิดเหตุ และผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยพยายามฆ่าผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า จำเลยโกรธแค้นผู้เสียหายจากการพูดจากระทบกระทั่งกัน ต่อมาจำเลยฟันผู้เสียหายโดยคิดไตร่ตรองก่อนแล้ว จึงเป็นการพยายามฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อนนั้น ได้ความจากผู้เสียหายว่า เมื่อผู้เสียหายลุกขึ้นจะเดินเข้าประตูบ้าน จำเลยเดินเข้ามาด้านหลังใช้มีดดาบฟันด้านหลังศีรษะผู้เสียหาย จากนั้นผู้เสียหายลุกขึ้นวิ่งเข้าไปในบ้าน จำเลยวิ่งไล่ติดตามผู้เสียหาย แต่นายวุฒิเข้าขัดขวางไว้ได้ ความข้อนี้มีน้ำหนักรับฟังได้เพราะโจทก์มีคำให้การชั้นสอบสวนของนายวุฒิรับรองตรงกัน โดยพันตำรวจโทสมการณพนักงานสอบสวนพยานโจทก์เบิกความยืนยันว่า นายวุฒิให้การในชั้นสอบสวนดังกล่าวจริง แต่โจทก์มีอาจติดตามตัวนายวุฒิมาเบิกความต่อศาลได้ เพราะนายวุฒิไปทำงานอยู่ที่ประเทศมาเลเซีย กรณีมีเหตุจำเป็นและมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังคำให้การดังกล่าวซึ่งเป็นพยานบอกเล่านั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (2) และได้ความจากนายแพทย์เนติกรณผู้ตรวจบาดแผลและรักษาผู้เสียหาย ว่าบาดแผลของผู้เสียหายลึกถึงกะโหลกศีรษะ หากทำการรักษาไม่ทันอาจเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายได้ เนื่องจากเสียเลือด ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย และได้ความจากผู้เสียหายอีกว่า มีดดาบที่จำเลยเดินถือเข้ามาฟันผู้เสียหายนั้นไม่ใช่มีดดาบที่อยู่ในที่เกิดเหตุ เจือสมกับที่จำเลยเบิกความตอบคำถามค้านว่า จำเลยถือมีดอีโต้เดินเข้าไปหาผู้เสียหาย เมื่อไปถึงจำเลยใช้มีดอีโต้ฟันผู้เสียหายและคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยว่า ผู้เสียหายมีพฤติการณ์ในทางชู้สาวกับภริยาของจำเลยแล้วพูดเยาะเย้ยจำเลย ทำให้จำเลยโกรธ จึงได้เอามีดดาบมาฟันผู้เสียหาย นอกจากนี้สาเหตุที่จำเลยและผู้เสียหายพูดจากระทบกระทั่งกันก็ได้ความจากผู้เสียหายว่าเกิดจากจำเลยพูดไม่เหมาะสมกับผู้เสียหายว่า กลับบ้านไม่ปลอดภัยนะ มีคนดักทำร้ายอยู่ สอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของนายวุฒิว่า จำเลยพูดอะอะโววายชวนหาเรื่องทะเลาะ แต่ผู้เสียหายและพวกไม่ใส่ใจ และจำเลยเดินกลับไปบ้านของจำเลยตามที่นายวุฒิร้องขอ พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักควรแก่การรับฟัง ส่วนจำเลยอ้างว่า เกิดจากผู้เสียหายพูดหยาบ จำเลยว่า ผู้เสียหายมีเพศสัมพันธ์กับภริยาของจำเลยมาแล้ว แต่ก็เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง น่าเชื่อว่าจำเลยพูดจาหาเรื่องกับผู้เสียหาย และพวกก่อนเกิดเหตุ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น กรณีมิใช่จำเลยฟันผู้เสียหายเพราะเกิดโทสะเฉพาะหน้า หากแต่เป็นกรณีที่เกิดโทสะและออกจากบ้านที่เกิดเหตุแล้ว จำเลยจึงเกิดความคิดไปเอาอาวุธมีดดาบเพื่อมาฟันผู้เสียหายภายหลังห่างกันเป็นเวลาประมาณ 4 ชั่วโมง จำเลยต้องคิดไตร่ตรองตัดสินใจอย่างหนักในการตกลงใจกระทำความผิด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ยงยุทธ แสงรุ่งเรือง · รัฐธีย์ ยมจินดา · ชุมพล อรรถเสถียร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4231/2567>